Індекс 74393

ГРУДЕНЬ
1978
Київ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Самого не пущу! Хочеш іти, бери мене Снігуронькою.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Який квиток? Ви ж бачите, що я їду зайцем.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

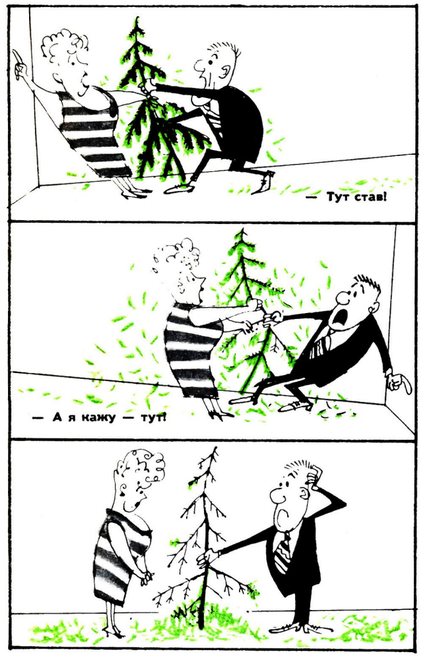

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ніяк не можу второпати, як наші мене впізнають?

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Під Новий рік я завжди голюся, бо діти проходу не дають.

З Новим роком, шановні!
Щоб серця вам цвіли!
Щоб снагою ви повні
й здоровенькі були!
Ваш ПЕРЕЦЬ.

Мал. А. БОРДУНІСА

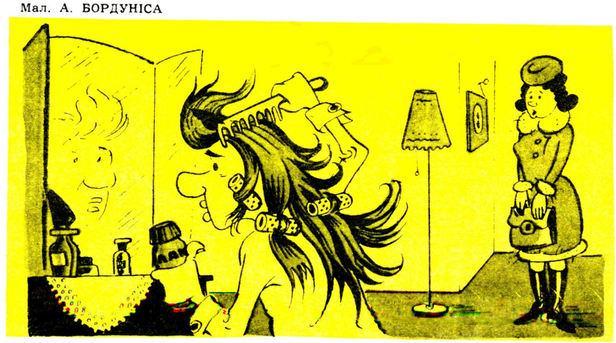

— Петю, ми запізнимось...
— Зараз, зараз. Ось тільки приведу волосся в порядок.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Доведеться, Снігуронько, тобі самій тут попрацювати.

Виходить з січня 1927 р.
№ 24 (1042)
Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Пишіть: рік народження 1979-й!

Телеграфне агентство Щирця

ЗАХОДІВ УЖИТО

ЗАПОРІЗЬКА область. (Кор. ТАП). Незвичайна подія трапилася недавно у колгоспі «Красное знамя» Токмацького району Запорізької області. Тут нормально запрацювали всі 44 телефонні апарати, що їх має господарство і за які справно платить гроші. Протягом цілісінького дня з контори можна було додзвонитися не тільки у бригади й на ферми, а навіть до начальника райвузла зв'язку А. В. Сташенко.

— Ми тут ні при чому, — запевнила вона кореспондента ТАП, — але вживаємо заходів.

Нині телефони знову працюють погано.

ДОБРА ТРАДИЦІЯ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Ось уже кілька літ працівники вагонного депо станції Баглій Придніпровської залізниці зустрічають Новий рік у недобудованому вагоноремонтному цеху. Сюди, на святковий бал, почесним гостем завжди запрошується керуючий трестом «Дніпрометалургбуд» Петро Петрович Посунько. Як і кожного року, йому цього разу знову буде урочисто вручено пам'ятний презент — шматок сталевої рейки з іменним написом: «Дорогому Петру Петровичу — на честь Нового, 1976 року». Саме у тому, 1976 році новий цех, за твердими запевненнями керуючого трестом, мав стати до дії.

Хороша традиція знайшла постійну прописку в депо.

ХРОНІКА НОВИН

НОВОРІЧНЕ БАЖАННЯ

Провівши старий рік, громадянин Первак В. С. прохав друзів:

— Дайте мені точку опори, і я зустріну з вами Новий рік.

НОТАТКИ СНІГУРОНЬКИ

Діда Мороза зустрічають по одягу, а проводжають — в залежності від подарунка.

АВТОМАТИЧНИЙ ТАМАДА

У бюро добрих послуг «Самоцвіт» з'явилася новинка. За бажанням клієнта напрокат видається довгограюча платівка із записом застільних тостів, присвячених якій-небудь знаменній події, як-то: зустрічі Нового року, одруження, ювілею, бенкету з приводу захисту дисертації та інше.

ПРОСТА АРИФМЕТИКА

Чотири листи одержав від батьків за минулий місяць тридцятирічний Ф. Забудько. Це вдвічі більше, ніж він надіслав додому за два останні роки.

Черговий хронікер
В. МОСКАЛЕНКО.

НОВОРІЧНІ ПРИКМЕТИ

УСМІШКА

Після сніданку я сказала чоловікові:

— Знаєш, Миколко, є така прикмета: як рік зустрінеш, так і проведеш. Отож давай сьогодні утримаємось від сварок: адже Новий рік підходить.

— Про мене — будь ласка, — мугикнув, не відриваючись од газети, Миколка.

Він дочитав «Футбол—хокей» і хотів уже взятись за «Спортивну газету», коли раптом згадав:

— Послухай, а чому у нас досі немає ялинки?

Зізнаюсь, мене дуже здивувало це запитання. Ви погляньте-но на нього! Сидить собі, з-за газети носа не виткне, та ще й претензії до мене!.. Все це я виказала б своєму любому чоловічку, якби ми не домовилися не сваритись.

— Не можу я її купити, — кажу. — У тих чергах, що біля ялинкових базарів, потрібні лікті, міцніші за мої. Ходімо разом, то й купимо.

Чоловік із жалем подивився на стосик непрочитаних газет.

— А може, обійдемось без ялинки?

— Е, ні. Я ж тобі вже казала: все залежить від того, як ми зустрінемо Новий рік. Чи ти хочеш, щоб наступного року в нас усе пішло шкереберть? Одягайся, ходімо.

І ми рушили на пошуки ялинки. Дорогою чоловік все кепкував з мене відносно прикмет.

— Он, поглянь, — сказав, — який «хвіст» біля того ялинкового базару. Це погана прикмета: значить, тут ми ялинки не купимо.

Або:

— А он коло того базарчика нікого немає. І ні продавця, ні ялинок немає. Це теж погана прикмета.

Нарешті я не витримала.

— До речі, щодо прикмет. Он бачиш, нам дорогу собака перебіг?

— Погана прикмета?

— Жахлива. Погано, що він побіг собі далі, а не затримався на хвилинку, щоб полатати тобі штани. Може, тоді б ти не був такий розумний.

— Зовсім не смішно, — тільки й буркнув мій Миколка.

Ми обійшли всі ялинкові базари нашого району, але ялинки так і не дістали.

— Треба дядьків шукати, — подав голос Миколка. — У провулках дядьки часто ялинки продають. Сам бачив.

І справді, у першому ж провулку ми побачили дядька з миршавою ялинкою.

— Продайте! — кинувся до нього мій чоловік.

— Купіть. П'ятірка, — шморгнув дядько замерзлим носом.

— Ти бач — майже на вагу червоної ікри! — обурився Миколка і вже хотів з дядьком поторгуватись, але той несподівано зник.

— Чого це він?

— Міліціонера побачив, — кажу, — це для нього, мабуть, погана прикмета.

Додому ми повертались з порожніми руками. Зате чудово погуляли. Зайшовши в квартиру, Миколка одразу ж влігся на диван і обгородився газетним муром. А я пішла прибирати ялинку.

Так, так, ялинку. Я купила її ще два дні тому. Але чоловік за своїми газетами нічого не помітив. Та воно й на краще. Бо, скажіть, як би ще я змогла витягти його на свіже повітря? А мені це було конче потрібно. Адже недаремно каже народна мудрість: як рік зустрінеш, так і проведеш.

Наталя КУЛИК.

Економія при нарощуванні

Я зустрів його пізнім вечором на людній міській вулиці. І ледь пізнав давнього знайомого, літнього інтелігентного чоловіка, якого десь близько року не бачив. Господи, як він змінився! Завжди охайний, чисто виголений, акуратний, тепер він скидався на опудало: заріс густою бородою, штани пожмакані, сорочка брудна. Що сталося з людиною?

Цікавість перемогла тактовність. Зупинив його, запитав:

— Що з вами? Хто ж у такому, пробачте, солідному віці заводить бороду?! Ви що, якийсь там молодик?!

Він глянув на мене погаслими очима людини, яка збирається покінчити життя самогубством і не знає, що обрати: мотузку чи отруту.

— Ет, якби тільки борода...— важко зітхнув він.— А що поробиш, коли я звик голитися електробритвою і вже не можу перейти на леза. А в нашому дев'ятиповерховому будинку нема світла. Відключили. Тому не можу й штанів попрасувати, бо не працює електропраска, й сорочки випрати, бо завмерла пральна машина. Дітей своїх ми попереводили на другу зміну, щоб домашні завдання могли робити при денному світлі. А сам я оце повертаюся з роботи, дивився там програму «Час». Інакше зовсім здичавієш, удома ж бо телевізор не подивишся, не працює... Ех, забалакався я з вами, а мені ще треба встигнути купити молока на вечерю... І свічку.

— А чому ж уранці не купили молока, перед роботою?

— Бо до вечора скисло б. Адже й холодильник не працює.

— А свічку кому збираєтеся ставити?

— Та ж собі й домочадцям. Бо ж вечеряємо при свічці. Уже цілий рік...

— Хочете сказати, що вже цілий рік у вашому будинку нема світла?

— Саме так... Але нічого... — В очах співбесідника спалахнув вогник надії. — Обіцяли вже за кілька днів підключити. Відріжуть у сусідньому, шістнадцятиквартирному, а нам підключать.

— А з якого дива взагалі відключають?

— Бо завод, що поблизу нас, бачте, розтринькав електроенергію, і на наш будинок уже не вистачило...

Чи можете ви, дорогі товариші, уявити собі щось подібне? Не можете? Розумію, важко. А от я, як бачите, спробував уявити. Хоч у дійсності, як ви, мабуть, здогадалися, нічого такого не було. Власне, не те, щоб зовсім уже нічого. Дещо було. А саме: завод електроенергію таки розтринькав. І не тільки той, що поряд, а й той, що подалі, і той, що геть на околиці.

Івано-Франківський завод «Автоливмаш». Стоїть там електропіч потужністю 58 кіловат. Але завантажена вона перманентно лише на двадцять процентів. Тобто чотири п'ятих споживаної електроенергії йде, сказати, в атмосферу, де як відомо, й без того електрики доста: інакше звідки блискавицям братися?! Інша піч, потужністю в 19 кіловат, завантажена лише на одну десяту. Така широта натури заводських організаторів виробництва призводить до втрати 133 тисяч кіловат-годин щороку. А що таке 133 тисячі кіловат-годин? А це приблизно і є саме та кількість електроенергії, що потрібна на цілий рік дев'ятиповерховому стоквартирному будинку — з усіма його світильниками, телевізорами, холодильниками, пральними машинами, електробритвами, магнітофонами, радіолами, електропрасками та іншими звичними для кожного чудесами нашого цивілізованого сьогодення.

У суботні дні на цьому ж підприємстві можна часто-густо спостерігати таку симпатичну картину. На роботу виходить кілька людей, щось там поладнати чи поштурмувати. І от вмикають могутній компресор, що виробляє стиснене повітря. Потужність компресора використовується лише на третину, бо ж у суботу так багато стисненого повітря не потрібно. Але компресор гуде цілісінький день. За рік він прогудів у такий спосіб 63 тисячі кіловат-годин.

На арматурному заводі також працює дві печі. Потужність кожної — 30 кіловат. З них одна не повністю завантажена, інша, навпаки, повністю не завантажена. Вікна в цехах тут миють, схоже, раз на рік (і то коли випаде високосний). Через це в приміщеннях і в ясну погожу днину горять 124 світильники, загальна потужність яких складає 28 кіловат. Мимоволі закортіло замінити старе звичайне гасло «Ідучи з роботи, гаси світло!» на нове: «Прийшов — вимикай світло!» А в результаті спільних зусиль печей, світильників та нехлюїв-керівників завод марно втрачає щороку 123 тисячі кіловат-годин. Маєте ще один дев'ятиповерховий будинок, який можна було б цілий рік забезпечувати електроенергією.

На ремонтно-механічному заводі потужні електросушильні камери через те, що завантажені лише (аж страшно вимовити!) на вісім процентів, розтринькують понад 300 тисяч кіловат-годин щороку.

До чого тільки не додумуються деякі товариші, аби тільки пустити електроенергію на вітер! У Войнилівському відділенні «Сільгосптехніки» є котельня, що цілком може забезпечити опалення виробничих та адміністративно-господарських приміщень. Але, попри це, тут чомусь встановили ще й сім електрокотлів. У Галицькому відділенні для вентилятора встановили двигун потужністю в чотири з половиною кіловата, хоч він може чудово наганяти повітря і з мотором в один кіловат. В обідню перерву тут чомусь вмикають зварювальний апарат, який, зрозуміло, нічого не зварює, а лише гуде. Не інакше, те гудіння поліпшує товаришам апетит. У Косівському відділенні в епоху НТР ніяк не можуть обладнати автоматичне вимикання водяного насоса на водонасосній станції. Через це вода постійно переливається з водонапірної башти. А керівники відділення спостерігають оте видовище й закладаються між собою: чого більше марно пропаде — води чи електроенергії? Теж забавка, як не хочеться працювати. А через усі подібні забавки підприємства «Облсільгосптехніки», якою керує тов. Дубов, лише за перше півріччя 1978 року перевитратили 352 тисячі кіловат-годин.

Неправильно було б робити із сказаного висновок, буцімто на Івано-Франківщині не борються за економію електроенергії. Ще й як борються! Навіть плани заходів складають. Переважно такі, як ото на Калуській автобазі «Головпромтранспорту», де всі дванадцять накреслених заходів нагадують заклики: «не допускати», «контролювати», «вимикати». Щоправда, невідомо, хто саме має «не допускати» і «контролювати», бо, принаймні, безпосередні виконавці про ці благородні заходи-заклики не відають. Отже, можемо сміливо говорити про те, що за економію електроенергії тут борються, але... не економлять.

І ще цікавий парадокс: незважаючи на таке відверте марнотратство, переважна більшість підприємств успішно вкладається у встановлені ліміти і навіть виконує плани економії електроенергії. Як це може бути? А дуже просто: питомі норми та ліміти, як правило, завищені. Та коли раптом посеред року починає визрівати дефіцит, то негайно пишуть у свої главки та міністерства не так аргументовані, як слізні листи, а там із легкістю надзвичайною додають ліміти. Принаймні, жодного випадку, коли своє відомство виявилося б скнарою, поки що не зафіксовано. А чого, справді, скупитися при суцільній електрифікації всієї країни?!

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Озвіріли.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Браконьєр: — Ех, скільки грошей даремно пропадає!

Ті самі гості — в ту саму хату

„На язиці густо...“

«Вибач нам, Перче, якщо помітив у нашому листі помилки. Повір, у нас немає часу на підготовку до уроків не лише з мови, але й з інших предметів...»

Так закінчувався один з листів, одержаних редакцією «Перця» на початку 1978 року. А йшлося в ньому про те, що учням доводиться мало не щодня ходити пішки 14 кілометрів до школи і повертатися додому, що учні першої зміни постійно не досипають, бо піднімаються о шостій ранку...

Погодься, читачу, такий лист схвилює будь-кого. Оскільки ж редакція одержала подібних листів немало, то, як наслідок, з'явився фейлетон «На язиці густо...» («Перець» № 5, 1978 р.).

Що ж було далі? Як і годиться, далі були відповіді майже всіх обласних відділів народної освіти, що згадувались у фейлетоні (відмовчались волиняни і черкащани). З відповідей облвно випливало, що з недоліками у справі підвезення учнів покінчено раз і назавжди. Такого ж оптимізму була сповнена і відповідь заступника начальника управління шкіл Міністерства освіти УРСР тов. Сая О. А.

А що було після цих відповідей? Після відповідей... посипалися нові листи. Не вщухає цей «листопад» і після початку нового, 1978/79 навчального року.

«Минає осінь. За цей час кожен із 25 учнів, що ходять у Вовчківську середню школу з села Залишани, пропустив по кілька днів. А скільки це буде уроків! А все тому, що рейсовий автобус Поліське—Залишани з'являється у нашому селі вряди-годи» (с. Залишани, Поліський район, Київська область).

«Наші діти навчаються у Листопадівській восьмирічній та Новомиргородській середній школах. До обох — по вісім кілометрів. І от часто, прождавши автобуса під дощем чи в мороз, дітлахи повертаються додому...» (с. Андріївка, Новомиргородський район, Кіровоградська область).

Сорок батьківських підписів стоїть під листом, у якому розповідається про те, що діти з села Либохора Турківського району на Львівщині (4 — 5 класи) щодня долають по 10—14 кілометрів до школи й назад.

А йдеться, між іншим, про області, з яких одержано запевнення про усунення недоліків.

Уявлення про те, як «усунули недоліки» в Одеській області, спробуємо скласти з двох відповідей:

1. «Діти з с. Червоної Гірки ходили тимчасово пішки тому, що було знято по цьому маршруту рейсовий автобус. З 17-го березня радгоспом «Кам'янський» виділено автобус, і діти в кількості 47 чоловік регулярно підвозяться в школу і додому».

(Завідуючий облвно М. О. Загороднюк).

2. «Перевіркою встановлено, що з села Червона Гірка в село Кам'янку діти до школи перевозились шкільним автобусом, через що Біляївське АТП № 15134 не встановило маршрут на цій лінії. Після вказаної статті перевіркою встановлено, що колгоспний (??) автобус простоює на ремонті, а адміністрація не зверталася до АТП за допомогою. З 15-го квітня 1978 року відкрито два нові внутріобласні маршрути, які повністю забезпечують підвіз школярів із Червоної Гірки до Кам'янки».

(За начальника обласного виробничого управління пасажирського автомобільного транспорту Є. С. Марач).

Коментарі, як кажуть, зайві.

Тим часом кожен день приносить свіжу пошту...

Просять допомоги діти села Дубова — учні 4—10 класів Бобинської середньої школи Старосинявського району на Хмельниччині, батьки 42-х дітей села Лошакова Гута Козелецького району Чернігівської області, депутат Черевахівської сільської Ради Маневицького району Волинської області В. В. Деркач, який ось уже три роки оббиває пороги районних організацій з надією вирішити питання підвозу дітей із села М. Яблунька до села В. Яблунька.

Що й казати, не узгоджуються ці листи-скарги з оптимістичним ладом запевнень, які з такою легкістю продукують не тільки обласні відділи народної освіти, а й саме Міністерство освіти. До речі, відповідь останнього варто навести повністю. «Фейлетон «На язиці густо...», надрукований у журналі «Перець» № 5 за 1978 рік, розглянуто в Міністерстві освіти УРСР. Вжито додаткових заходів по посиленню контролю за підвозом учнів сільських шкіл. Уже перевірено це питання в Чернівецькій, Миколаївській та Донецькій областях. Одночасно Міністерство освіти зажадало від завідуючих облвно негайної ліквідації недоліків, відмічених у фейлетоні. Як повідомили обласні відділи народної освіти, недоліки, про які велась мова в журналі, ліквідовано».

Відповідь ця не була і не могла бути надрукована. Чому? А тому, що навіть неозброєним оком можна помітити: це звичайнісінька відписка, документ, що вражає своєю зразково-показовою неконкретністю.

Яких саме вжито «додаткових заходів?» До чого тут Чернівецька, Миколаївська та Донецька області, коли про них у фейлетоні немає навіть згадки? Хто саме у Міністерстві розглядав виступ журналу? Все це, як кажуть, лишилось у густому тумані.

А втім, побувавши у Міністерстві освіти, поцікавившись докладно, як і хто займається вирішенням важливої проблеми, приходиш до невтішного висновку: відповідь інакшою і не могла бути. Ніхто всерйоз питанням підвозу учнів не займається.

Факти? Будь ласка.

У 1974 році Рада Міністрів УРСР виділила різним міністерствам і відомствам республіки 450 автобусів і 450 шасі для виробництва автобусів з розрахунку, що вони будуть забезпечувати підвіз учнів, і в першу чергу там, де це питання стоїть особливо гостро.

Тим часом матеріали перевірки Комітету народного контролю УРСР показали, що за своїм прямим призначенням із загальної кількості використовується лише частина автобусів.

У зв'язку з цим 12 лютого 1975 року Міністерство освіти УРСР видало наказ, який зобов'язував завідуючих облвно вжити заходів щодо перерозподілу автобусів за призначенням і встановити **суворий** контроль за використанням вказаних автобусів, а також **оперативно** інформувати міністерство про всі непорозуміння в цій справі. Відділові шкільної інспекції окремим пунктом було наказано організувати систематичну перевірку в областях стану використання автобусів цільового призначення.

На жаль, цей хороший наказ виявився на диво малоефективним. Ні в 1976 році, ні в наступні роки ніхто з керівників міністерства, кому належало спитати про виконання наказу, не зробив цього. У спільному наказі Міністерства освіти і Міністерства автотранспорту від 16 серпня 1977 року «Про заходи щодо поліпшення підвозу учнів, які проживають у сільській місцевості», про автобуси цільового призначення навіть не згадується.

Перед поточним навчальним роком взагалі не було ніякого наказу. Згодом міністерства підготували лист, адресований начальникам управлінь і виробничих об'єднань автомобільного транспорту та завідуючим облвно. Та, на жаль, і в цьому листі нічого не було сказано про непорозуміння з використанням автобусів, виділених для підвозу учнів.

Таким чином, вимога наказу майже чотирирічної давності про перерозподіл автобусів за призначенням, необхідність **суворого** контролю за їх використанням, як повисла у повітрі, так висить і досі. Дані про кількість одержуваних автобусів (в тім числі й використовуваних не за призначенням) управління «Укрголовшкілпостач» регулярно збирає і складає у спеціальну теку. І на тому кінець.

Отож і виходить: є тека, у ній — дані. А замість діла — суцільні непорозуміння.

В. КИРИЛЕНКО.

МЕХАНІЗОВАНЕ РАНДЕВУ

Кохання облагороджує. В очах коханих усім нам хочеться бути значно позитивнішими. З цією метою середньовічні лицарі вибирали найбаскіших струнконогих коней і мчали до замку своєї нареченої, щоб погарцювати перед її вікнами і проспівати серенаду про свої високі почуття.

Але середньовіччя — то не двадцятий вік. Не ті були можливості, не ті масштаби!

Тепер — інша справа. Тепер юний і, ясна річ, закоханий громадянин села Мартинівки Володимир Миколайович Васильченко романтичним блакитним вечором іде на тракторний стан колгоспу «Перемога» і вибирає стоп'ятдесятисильного вороного красеня, заводить його сталеве серце, дає йому шпори і ефектно вилітає на дорогу повз ошелешених сторожів... Доїхати до дами серця, яка живе у сусідньому селі Рожнівці, йому, правда, заважають нерівності ландшафту: залізний рисак раптом стає дибки і разом з вершником летить у канаву...

Усе, дякувати долі, обійшлося благополучно. Для вершника. Вороний же одержав серйозні травми, лікування яких потребувало ні мало, ні багато — 1250 карбованців. Проте ніхто у колгоспі, схоже, й не думав пред'являти яких-небудь претензій бравому джигітові. На цьому, можна було б сказати, і закінчилася невдала подорож механізованого Ромео з Мартинівки. Якби лист про це не надійшов до Перця, після чого у справу втрутилася Ічнянська районна прокуратура. Вона не зважила на високі мотиви, котрими керувався В. М. Васильченко, а пред'явила позов про стягнення з нього отих 1250 карбованців на користь колгоспу. Бо хоч кохання — почуття і прекрасне, але громадське добро при цьому не повинно страждати.

Вас. **ШУКАЙЛО.**

Чернігівська область.

Дали перцю!

До редакції надійшло два листи. І обидва з села Гонорівки (Вінницька область). В обох йшлося про завідуючого Гонорівським відгодівельним відділком Ямпільського райоб'єднання «Міжколгоспвідгодівля» Гончаренка Євгена Васильовича. Але якщо в одному листі повідомлялося про те, що Гончаренко може у будь-який день завчасно чкурнути з роботи додому, щоб там хильнути оковитої, то автор другого листа писав, що Євген Васильович заглядає в чарку не лише вдома, а й на роботі.

Довелося Перцеві звернутися до Ямпільського райкому Компартії України. Невдовзі звідти надійшла відповідь, у якій секретар райкому партії т. Лук'янчиков сповістив, що ці сигнали було перевірено і встановлено, що Гончаренко систематично пиячив і зловживав службовим становищем.

За компрометацію звання члена КПРС рішенням парткому райоб'єднання «Міжколгоспвідгодівля» його виключено з партії. Водночас Гончаренка звільнено від обов'язків завідуючого відділком.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Приходив дядя Петя. Прикрасив ялинку і пішов.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

ЗИМОВИЙ ПАЛАЦ

УСМІШКА

Мода така повелася в нашому селі: хто кого переважить. Ото Максим Гуля справив весілля на сто п'ятдесят чоловік, а його сусід Онисько Видра покликав аж двісті. Щоб носа втерти Гулі.

Або інший приклад. Купила навіщось Катерина Бузько «Москвича». Їздити на ньому не вміє. Поставила на витрішки посеред подвір'я і обтирає щодня ганчіркою. А Оксана Горохвяна й собі ногу підставляє, щоб підкувати. Каже, що вона аж ніяк не гірша за Катерину і допече їй новісінькою «Волгою».

Я ж, пробачте на слові, звихнувся на хаті. Якраз нову вирішив будувати. От, думаю, є нагода всіх обскакати, показати, на що здатний тракторист Василь Перепічка. Колись мій дід ночував у панській конюшні, бо не мав своєї хижі, а я розпросторюсь. Покажу наші можливості!

Одміряв ділянку під забудову на два кроки ширшу і на чотири довшу за колгоспний дитячий садок. А він у нас — нівроку, з перспективою зроблений. І почалося. Спасибі людям, жил мені не дали повривати. Допомогли. Народ у нас дружний. Справили восени новосілля. Мій кум Артем Цвяшок обійшов оселю і говорить з усмішкою:

— Ну й ну. Не хата в тебе, а зимовий палац.

Я й носа задер.

Мені тоді було й невтямки, яку капость мав на увазі кум. Еге, а воно незабаром як захурделило, як тріснуло морозом!.. Лоб на мені не висихає, так кочегарю в топці. Поки гуде в ній полум'я, є в хаті трощки тепла. Тільки сяду закурити, відразу спина холоне. Я й дров привіз дві машини. Я й вугілля. Я й брикету. Чадить день і ніч із димаря, наче з доменної печі. А тепла — зась. Не розрахована моя топка на такі неосяжні зали. Жду та не діждуся весни. Сплю навстоячки з кочергою в руках, і все мені сонечко сниться.

Таки дочекався його, дорогенького. Виліз, як ведмідь із барлогу, між люди. Дивлюся: вже немає мого фото на Дошці пошани біля контори колгоспу. І правильно. На цілу зиму наче під лід пішов.

Кума зустрів.

— То як зимовий палац? — питає.

— До можливостей ще треба мати й глузд, — кажу йому щиро.

Отак, люди!

Борис **ПОЛІЩУК.**

м. Київ.

Плюс закуска...

Не знаю, як у кого, а в мене завжди так... Якщо при мені хтось згадує «Чайну» або ж я сам бачу таку вивіску,— одразу, так би мовити, за асоціацією, думаю: «Ага, «Чайна» — це той заклад, де продають чай з ватрушками».

Ви, звичайно, посміхаєтесь. Вам смішно. У вас слово «Чайна» викликає зовсім інші асоціації. Перед вашими очима постають картини: прокурена зала, озброєні склянками і пляшкою «Екстри» чи «Біоміцину», сидять у фуфайках, куртках і обов'язково в головних уборах неголені дяді і розливають оту алкогольну рідину та закушують шматком ковбаси чи оселедцем.

У мене, признаюсь, теж такі асоціації. То я спочатку пожартував про чай і ватрушки. Як тільки побачу «Чайну» — чи в Кривому Розі, чи у Джанкої, чи в Шепетівці,— повірте, так і хочеться вигукнути: «Корчма!» Така назва, мабуть, якось більше б відповідала змістові.

І все ж, коли бачиш вивіску «Чайна», так тобі й хочеться туди заглянути... Так щось і тягне... Дивишся й думаєш: «А що, як в оцій не так?! А що, коли ти переступиш поріг, а там дяді і тьоті сидять за столиками. На столиках букетики польових чи декоративних квітів, і оті дяді й тьоті, обпікаючи руки, дмухають на духмяний бурштинового кольору чай і жують медові пряники. На стінах замість отого «приносити з собою і розпивати категорично заборонено» — натюрморти: соковиті скибочки кавунів, яблука в росі, розламані навпіл цукристі помідори чи печена картопля. А за шинквасом мило-премило посміхається симпатична молодиця, не думаючи про горілчано-винний виторг. Одне слово — ідилія...

Але ви мене хоч убийте, хоч підвішуйте до вивіски з назвою «Чайна», я такої ідилії ніде не зустрічав. Не доводилось, і квит. Ні в Мотовилівці, ні в Решетилівці, ні навіть у Мізяківських Хуторах!

А це нещодавно їздив до славного міста Умані. Зупинився, як кажуть, в однойменному готелі. Дивлюсь, а через дорогу громхарчзаклад. «Берізка» називається. Ніжна й лірична назва. Не інакше, думаю, тут березові соки розпивають.

Заглядаю у ту «Берізку». За туманом нічого не видно.

— Що це таке? — запитую.

— А оце, — відповідають товариші, — їдальня-база Уманського кулінарного училища. Тут учні практику проходять...

— Ясно, — кажу, коли трохи до напівтемряви звик, — а то що за «Вогник» навпроти блимає?

— Це гастроном...

— Умгу, — мислю, дивлячись на неголених дядів, у яких деформовані пляшками кишені. — Оце дяді спочатку заскакують у «Вогник», а тоді вже отут, у «Берізці», розпивають принесену з собою продукцію. Чи не так?

— Точнісінько так, — відповідають.

— А де б його у районі «Чайну» знайти?

— «Чайну»? — товариші почали лоби морщити. — Так зразу й не згадаєш. Нема тепер уже «Чайних». Їх перейменували. Вони тепер здебільшого «Хвилинками» чи «Зустрічами» називаються. Заскочиш, як кажуть, на хвилинку і через півгодини поповз у бік Холодного Яру. Або зустрівся у «Зустрічі»...

— Та невже, — перебиваю, — ніде у вас «Чайної» нема?

— У Ладижинці, здається, є. Поруч із відділенням «Сільгосптехніки». Від Умані рукою подати.

Помчав у Ладижинку. Гей, гей... Видно, і в Миколи Івановича Пшенешнюка асоціації з тими парадоксальними вивісками. Була «Чайна», та й загула. Точніше, «Чайна» лишилась, тільки вивіска змінилася. М. І. Пшенешнюк — завідуючий Ладижинецьким кущем від Уманського комбінату громадського харчування — теж не хоче задніх пасти. Він, як і чимало інших товаришів, крокує в ногу з часом: поміняв у Ладижинці вивіску. Тепер тут «Закусочна». До речі, дуже правильна і головне — глибокозмістовна назва. Точнішої не підберуть навіть у районі. А втім, може, ту назву підібрав і не Микола Іванович. Можливо, та ініціатива згори йшла. Скажімо, від самого директора Уманського комбінату громадського харчування М. І. Загуляєва. Та не в цім суть. Суть в іншому. Що ж змінилось зі зміною вивіски? Думаєте, якщо у «Чайних» пили горілку, то в «Закусочних» тепер п'ють чай? Нічого подібного. П'ють ту ж саму горілку... Щоправда, дещо таки змінилось: «Закусочна» — «не «Чайна», і йде вона по іншій категорії. Тут ціни трохи вищі. На горілку і вина — теж. Тому жителі Ладижинки чи робітники «Сільгосптехніки» хочуть, щоб їхня «Закусочна» повністю відповідала своїй назві. І вони за це борються. Йдуть у найближчий магазин, беруть там пляшку чи дві, а вже після цього — у «Закусочну».

— Чого? — питають їх.

— Закусити, — і показують на вивіску. — Написано ж — «За-ку-соч-на».

У самій «Закусочній» нічого такого поганого не написано. Відвідувачів це задовольняє. Оті застережливі гасла «розпивати заборонено» тут їх не дратують. Та й тут не розпивають. Принаймні, вас у цьому запевнять буфетниця, шеф-кухар.

— У нас тільки закушують,— кажуть.

В обід чи під вечір ви можете тут зустріти товаришів із пляшками уже не в кишенях, а просто в руках.

— Ти хоча б заховав!

— А для чого?! Це дистильована вода... Для акумулятора. А я сюди прийшов закусити.

І справді, товариш із «дистильованою водою» сідає за стіл. До нього з закускою приєднуються ще двоє. Потім вони розливають рідину по склянках. Розливають і спокійнісінько п'ють (сам бачив) і, уявіть собі, навіть не кривляться. А від чого кривитися? Сказано ж — дистильована вода. Тільки етикетка інша.

Отак і вивіска. Вивіска ніби й нова, а суть? А суть та ж сама. Як у Ладижинці. Тут нічого не прикривають — ні «Сніжинкою», ні «Берізкою». Пишуть коротко і чітко — «Закусочна». Щоб назва відповідала змістові!

Як на мене, то це правильно. Як на мене, то я ще далі пішов би. Якщо вже називати, то називати все своїми іменами. Їдеш, приміром, автострадою чи битим шляхом, читаєш — «Шинок», «Корчма», і все зрозуміло. Душа радується. Нарешті внесли ясність. А то все за ширмами, все під кодами. Все за туманом. Хто ту «Берізку» розбере?! В одному райцентрі в «Берізці» бісер та корали для молодят продають, а в Умані — гуляш на закуску. Неув'язочка...

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Дід Мороз: — З новим строком!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Треба було б про всяк випадок перевірити документи у цього «Діда Мороза»

ПЕРЕПЛУТАВ

Що сталось нині із Пилипом?
Напевне, дуже перепив?
Шампунь налив у чарку — й випив,
Шампанським голову помив.

МОРЖ

— Як ти моржем, Єгоре, став?
Це ж нині, кажуть, звичка дуже модна.
— У нашій лазні душ завжди приймав,
А там тече вода лише холодна.

ПОПЕРЕДНЯ ПІДГОТОВКА

Не їсть, нещасний... Став тонкий, як прут,
На дошках спить і в бур'яні ночує.
Зібравсь оце начальство критикнуть —
Й себе він до найгіршого готує.

Віталій ГУНЬКО.

смт. Шевченкове
Харківської області.

ПОРУШНИК СПОКОЮ

(РОЗПОВІДЬ МАЙСТРА)

Прийняли ми недавно нового робітника. Хлопець як хлопець, нічого поганого про нього й не подумаєш. А назавтра бригадир мені доповідає:

— Новенький виконав чотири денні норми!

Це, виходить, учетверо більше, ніж усі інші.

Може, думаю, випадковість?

Завтра — знову чотири норми, післязавтра — те ж саме.

А може, якість продукції низька?

Перевірили — відмінна якість.

А може, він щось махлює?

Створили комісію, цілий день за ним стежили. Все правильно, все як слід, тільки учетверо швидше.

Тоді ми норму в чотири рази збільшили. Так він своє робить, а інші учетверо менше дають. Довелося стару норму відновити.

Треба, міркую, дати йому складнішу роботу, щоб менше встигав.

Перевели його у найважчий цех — а він і там чотири норми видає!

Ну, хоч гопки скачи — нічого вдіяти не можемо!

Викликаємо до себе:

— Ти чого це над нами знущаєшся?! Чому себе колективові протиставляєш?!

— Та не знущаюсь я, — відказує, — і не протиставляю. Просто інакше працювати не вмію. У мене руки швидко рухаються, ще від народження.

— А відучити тебе від цього ніяк не можна?

— Ні, — відповідає, — на інших роботах уже пробували — не виходить.

Сумно мені стало.

— Добрий ти хлопець, — кажу, — й підходиш нам за всіма статтями, але, сам розумієш, залишити тебе в колективі не можу.

— Розумію і не ображаюсь, — каже він, а сам ледь не плаче. — Мене через ці прокляті руки вже з двох хороших місць звільнили!..

Поспівчували ми йому, посумували разом, та робити нічого. Розійшлися мирно. Двотижневу допомогу видали, характеристику добру утнули. А про цей його недолік нічого не написали, приховали, взяли гріх на душу. Може, в нього це ще минеться — нащо ж хлопцеві біографію калічити?..

Олександр КАНЕВСЬКИЙ.

м. Київ.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

ЛАУРЕАТИ ДЕРЖАВНОЇ ПРЕМІЇ СРСР 1978 РОКУ

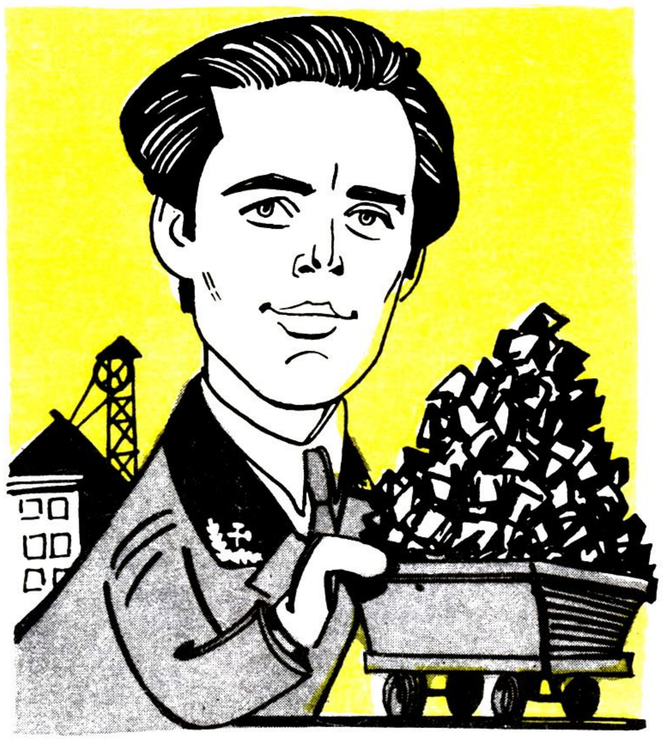

ГОНЧАРУК ПЕТРО НИКИФОРОВИЧ, бригадир гірників очисного забою шахти «Комуніст» виробничого об'єднання «Шахтарськантрацит».

ВИШТАК СТЕПАНИДА ДЕМИДІВНА, двічі Герой Соціалістичної Праці, ланкова механізованої ланки колгоспу «Радянська Україна» Васильківського району Київської області.

АВДІЄВСЬКИЙ АНАТОЛІЙ ТИМОФІЙОВИЧ, Народний артист УРСР, художній керівник Державного заслуженого академічного українського народного хору імені Г. Г. Верьовки.

ГУМОРЕСКА

Напередодні Нового року я зайшов до сусіди, щоб позичити у нього магнітофон.

— На жаль, він мені самому потрібний — у нас будуть гості, — сказав сусіда. — Але я можу позичити вам папугу, який чудово вміє говорити. У нього є почуття гумору, він вміє розважати гостей, наче справжній тамада. Раніше він з успіхом виступав у цирку. Нещодавно я навчив його поздоровляти з Новим роком. А звуть його Жоржиком.

Сусіда урочисто вручив мені клітку з папугою. Я, звичайно, був задоволений. Хоч і не магнітофон, та вміє говорити. До того ж не потребує електроенергії і немає ніякого ризику, що зіпсується. Я поставив клітку з папугою на сервант і почав готуватися до прийому гостей. Кожного гостя папуга зустрічав радісним вигуком: «З Новим роком!» — і махав крилами. Після перших тостів до загальних веселощів приєднався і Жоржик.

— А лисий — п'яничка! — крикнув папуга.

Усі відразу подивилися на Костю Щупака, у якого із зачіскою справи були просто блискучі. Кость прикрив лисину рукою, відставив убік чарку і почервонів.

— Надів окуляри і думає, що розумний! — сказав Жоржик і повернувся у бік аспіранта Сороки.

Той миттю зняв рогові окуляри, але було пізно — гості реготали. Сорока кілька разів нервово гикнув, вибіг з-за столу і сховався у ванній.

— Щоката, гляди не лусни! — папуга невдоволено залопотів крилами. Усі глянули на Мотрю Квасову, яка у перервах між дієтою любила добре попоїсти. Вона так і заклякла з повним ротом під дружний сміх гостей.

А Жоржик не зупинявся.

— Ловеласику, не поглядай на чужих дівчат!

Наш місцевий донжуан Гриць Любистко відвів палаючий погляд від Валі Мімозенко, яка теж соромливо опустила очі і зашарілася. А її наречений, як Отелло, кинув грізний погляд на Гриця і покликав його для особистої розмови на вулицю. Всі чоловіки побігли за ними. Через кілька хвилин під різними приводами розбіглися й інші гості.

— З Новим роком! З новим щастям! — привітав мене Жоржик.

Я схопив клітку і кинувся до сусіди.

— Негайно заберіть свого птаха, поки я не засмажив його!

Олег СЕІН.

м. Київ.

КІЛЬКА ГРАМІВ ПИЛУ ДЛЯ СТОЛИЦІ

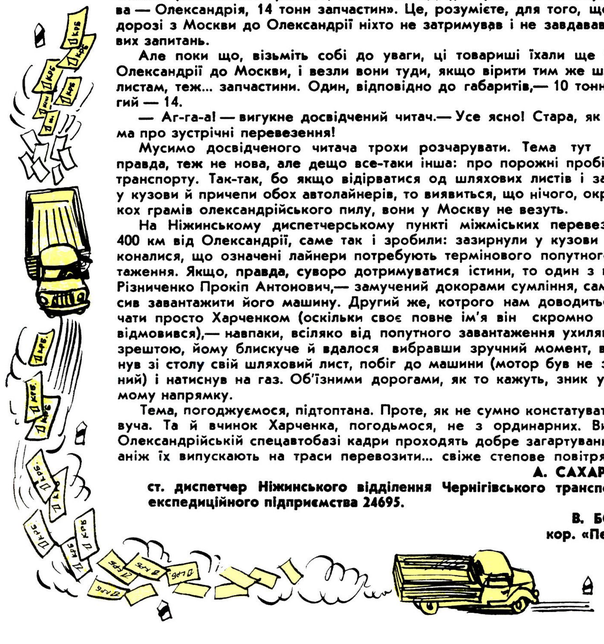

У Москву їздять не тільки за піснями. Двох водіїв Олександрійської спеціалізованої автобази матеріально-технічного постачання з Кіровоградщини покликала до білокам'яної потреба у запчастинах. Так про це і у їхніх шляхових листах було вказано: у першого — Різниченка Прокопа Антоновича (автомобіль КАЗ-608, № 41—17 КДИ) значилося: «Москва — Олександрія, 10 тонн запчастин», а в другого, котрого ми назовемо просто Харченком (автомобіль Урал-377, № 13—86 КДИ),— трохи по-іншому: «Москва — Олександрія, 14 тонн запчастин». Це, розуміється, для того, щоб їх по дорозі з Москви до Олександрії ніхто не затримував і не завдавав їм зайвих запитань.

Але поки що, візьміть собі до уваги, ці товариші їхали ще тільки з Олександрії до Москви, і везли вони туди, якщо вірити тим же шляховим листам, теж... запчастини. Один, відповідно до габаритів,— 10 тонн, а другий — 14.

— Аг-га-а! — вигукне досвідчений читач.— Усе ясно! Стара, як світ, тема про зустрічні перевезення!

Мусимо досвідченого читача трохи розчарувати. Тема тут виникає, правда, теж не нова, але дещо все-таки інша: про порожні пробіги автотранспорту. Так-так, бо якщо відірватися од шляхових листів і зазирнути у кузови й причепи обох автолайнерів, то виявиться, що нічого, окрім кількох грамів олександрійського пилу, вони у Москву не везуть.

На Ніжинському диспетчерському пункті міжміських перевезень, за 400 км від Олександрії, саме так і зробили: зазирнули у кузови й переконалися, що означені лайнери потребують термінового попутного завантаження. Якщо, правда, суворо дотримуватися істини, то один з водіїв — Різниченко Прокіп Антонович,— замучений докорами сумління, сам попросив завантажити його машину. Другий же, котрого нам доводиться величати просто Харченком (оскільки своє повне ім'я він скромно назвати відмовився),— навпаки, всіляко від попутного завантаження ухилявся. Що, зрештою, йому блискуче й вдалося вибравши зручний момент, він хапонув зі столу свій шляховий лист, побіг до машини (мотор був не заглушений) і натиснув на газ. Об'їзними дорогами, як то кажуть, зник у невідомому напрямку.

Тема, погоджуємося, підтоптана. Проте, як не сумно констатувати,— живуча. Та й вчинок Харченка, погодьмося, не з ординарних. Видно, на Олександрійській спецавтобазі кадри проходять добре загартування, перш аніж їх випускають на траси перевозити... свіже степове повітря.

А. САХАРЕНКО,
ст. диспетчер Ніжинського відділення Чернігівського транспортно-експедиційного підприємства 24695.

В. БОЙКО,
кор. «Перця».

ВІСТІ З ТОГО СВІТУ

ГРАВЦІ МИМОВОЛІ

У Франції на березі Женевського озера є маленьке курортне містечко Івуар. Рада його общини вирішила: щотижня пани радники будуть збиратися у мерії і грати там у лото. На гроші. Робиться це не від безжурного життя, а з метою збільшити доходи міста: щотижня у міську касу від гри буде надходити 336 франків (близько 50 карбованців). Мер Івуара обгрунтував це так: «Уже тридцять чотири роки обіймаю я посаду мера. І якраз стільки ж тягнуться балачки про реформу общинних фінансів. Але в цьому питанні ми не рушили уперед ані на крок».

ПАРЛАМЕНТСЬКІ БЛОХИ

Коментатор Бі-бі-сі Білл Фрост, який веде передачі з англійського парламенту, розповів якось телеглядачам таке: «Дуже часто коментатор здригається або перериває свою розповідь глибоким зітханням. Це трапляється тоді, коли його кусає блоха...»

У приміщення парламенту ці неспокійні створіння потрапляють разом із собаками, яких щоранку приводять сюди винюхувати, чи десь хтось не приладнав бомби чи якоїсь вибухівки.

ЯК НЕ СЯК, ТО ТАК

Свого часу в аптеках США з'явилися було нові «заспокійливі таблетки для денного вживання». Реклама запевняла, що той, хто приймає їх, ніколи не втомлюється. І таблетки вільно, без рецептів продавалися скрізь. Та згодом відповідні інстанції, перевіривши дію тієї фармацевтичної панацеї, заборонили їх виготовлення і продаж: таблетки виявилися небезпечними для водіїв автотранспорту і стали причиною кількох аварій. А незабаром ті ж самі таблетки, але вже під іншою назвою, знову надійшли у продаж. Тепер їх рекламують як присипляючі ліки.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Новорічна ялинка Пентагону...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Санта Клаус: — А киш, кляті! Проходу од вас нема!

Нотатки про їхні порядки

ТРОХИ АРИФМЕТИКИ

Свій тріумфальний шлях до премудростей вищої математики Ельмар Едер починав, звісна річ, із елементарної арифметики. Але не так, як його ровесники: іще чотирирічним дитинчам він рахував до тисячі, а семирічного Ельмара звільнили в школі від занять арифметикою, бо він міг уже нав'язати учительці дискусію про трикутник Паскаля. У вісім років він допомагав старшим розбиратися в тонкощах аналітичної геометрії, в тринадцять читав лекції у вищій педагогічній школі.

Газети Федеративної Республіки Німеччини писали про нього з подивом і гордістю: «Геній у коротких штанцях».

У двадцять років інститут імені Макса Планка у Мюнхені присвоїв йому учене звання. На той час він, звичайно, уже виріс із коротких штанців, і у ласих до сенсацій газетярів інтерес до нього пригас.

Та згодом преса знову голосно заговорила про Ельмара Едера. Виявилося, що цей щедро обдарований природою володар свіженького диплома замість того, щоб повністю віддатися науці, мусить займатися ще й звичайною життєвою арифметикою — підраховує свої втрати і витрати: він пропонував свої послуги кільком вищим учбовим закладам, кільком фірмам, але вільного місця для нього ніде не знайшлося. Отоді про Едера й заговорили знов.

Ця невесела історія сама собою досить красномовна. Але справа не тільки в ній: крім диплома, Едер має на додачу ще й відоме ім'я, він міг розраховувати на підтримку громадськості. А як же бути, на кого розраховувати тим дипломованим спеціалістам, які ні в коротких штанцях, ні в нормальних штанах ніколи у геніях не ходили і не ходять, але теж ходять без роботи? А таких безробітних із дипломами про вищу освіту на біржах праці ФРН, як свідчить знову ж таки звичайна арифметика, тепер зареєстровано 40.000.

З якими ж надіями можуть вони зустрічати новий 1979 рік і що їх очікує далі?

Досвідчені статисти підрахували, що далі іще гірше буде: 1979 рік полегшення не принесе, а у році 1980-му уже тільки один із трьох власників дипломів зможе знайти роботу за фахом.

От яка виходить арифметика! Проста і жорстока арифметика «вільного світу».

Я. ВОРОБЙОВА.

Заздрість Іуди

Палата представників конгресу США схвалила асигнування на підривну діяльність радіостанцій «Свобода» і «Вільна Європа» ще 68 мільйонів доларів.

(З газет).

Від заздрощів Іуда аж заслаб:
— До золота ці фарисеї ласі!
Біс забирай, який у них масштаб!
Мені б отак пошурувати в касі!

Це не якісь там тридцять срібняків,
Що завелись колись були у мене.
Мільйони! Їх не впхнеш і в сто мішків!
Ох, щедрі ж ви, панове конгресмени! —

Таки ж бо догодили гавкунам,
Хоча у них і вовчі апетити...
Але, виходить, вигідно це вам —
За кожне «гав!» по долару платити!

Петро РЕБРО.

ЗНАЙОМІ МАСКИ

Мал. В. ГОРВАЧОВА

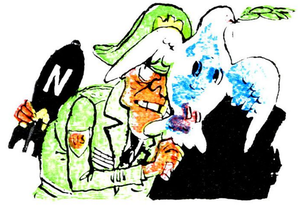

НАТОвського яструба.

Яна Сміта.

Піночета.

Пекінського гегемоніста.

Поборника «прав свободи».

КОМЕНТАР ПІСЛЯ ПОДІЇ

НЕ ТРЕБА ЛОПАТИСЬ!..

«Друже Перче! 25 вересня цього року ми — група людей різних професій, які відпочивали та лікувалися у славному курортному місті Трускавці, — мали поїхати на екскурсію в Карпати. Квитки придбали заздалегідь і загодя тішилися наступною зустріччю з легендарною Довбушевою горою... Але поїздка зірвалась. І ніхто з тих товаришів, до кого ми зверталися, не виявив бажання розібратися в цій справі».

(З листа до редакції).

У мене є приятель, який страшенно полюбляє з абсолютною точністю визначати час кожної нашої зустрічі.

— Отже, о шостій п'ятдесят вечора я чекаю біля метро (або коло стадіону чи кінотеатру).

— О шостій п'ятдесят? — з сумнівом перепитую я. — А встигнеш доїхати? Може, краще о сьомій?

— Звичайно, встигну, — запевняє він. — Я усе розрахував. Буду секунда в секунду.

І — запізнюється як мінімум на півгодини. Це повторюється з такою залізною послідовністю, що, одержавши від нього чергове запевнення прибути кудись о восьмій, наприклад, ранку, я — зі свого боку — не поспішаю і з'являюся на місце зустрічі не раніше як за п'ятнадцять хвилин до дев'ятої. І не помиляюсь. Як кажуть, пристосувався до обставин.

Значно важче буває пристосовуватися в тих випадках, коли обставини мають не приватний характер. Як-от в історії, про котру повідав лист із Трускавця. І справді: тридцять чоловік пожертвували 25 вересня лікуванням знаменитою «Нафтусею», щоб побувати в Карпатах і помилуватися їх достославною красою. Рівно о десятій ранку, як і попередили товаришів у місцевому екскурсійному бюро, вони вже були на автовокзалі й весело гомоніли біля стоянки екскурсійних автобусів. За півтори години гомоніти набридло, та й веселощів, природно, поменшало. Товариші стали бігати по вокзалу й чіплятися до всіх зустрічних у формених автокашкетах із єдиним запитанням: «Де наш автобус?» Проте люди в кашкетах нічого не знали, та й знати не могли, позаяк екскурсійні машини до міжміського транспорту не мають аніякісінького відношення.

Врешті-решт, виявилося, що десь тут має бути диспетчер екскурсійного бюро (є й така посада). Після тривалих пошуків здибали приємну жінку — хоча, за ідеєю, вона сама мусила б давно підійти до групи — й почули від неї сакраментальне:

— Поїздка відміняється! Немає автобуса.

— А коли ж він буде? — хором запитали невдахи-мандрівники.

— Можливо, завтра...

Отож, коли б вони знали, як жартують із точністю в державній установі, то сміливо б могли збиратися на екскурсію не 25-го, а 26-го. Але товариші цього не знали і, зрозуміло, обурились. Пішли в екскурсійне бюро. Виконуючий обов'язки директора Я. В. Гуцило коротко порекомендував або ж переписати квитки на якийсь інший день, або ж здати їх зовсім.

Таким чином, «Нафтуся» для товаришів не була втрачена. Однак було втрачено інше й, либонь, важливіше — добрий настрій великої групи людей. І якщо «Нафтуся» цього дня додала їм якусь умовну одиницю здоров'я, то безладдя й неорганізованість у роботі екскурсійного бюро, безумовно, відняли значно більше. Тим паче, що товаришам ніхто нічого не пояснив.

Дзвінок із редакції викликав у Трускавецькому екскурсійному бюро куди більше активності, ніж прихід обдурених мандрівників.

— Бачте, — охоче пояснив Я. В. Гуцило, — ми замовляємо автобуси в Дрогобицькому автотранспортному підприємстві номер 31411. І, хоч складаємо з ним угоду на рік, АТП досить часто зриває нам екскурсії: не виділяє машин зовсім або ж виділяє несправні. Так сталося й у даному випадку. Отож ми без вини винуваті.

У Дрогобичі були іншої думки.

— Це ми без вини винуваті,— заявив головний інженер АТП С. Г. Бурштейн. — Екскурсійне бюро не дало попередньої заявки на поїздку в Карпати. Між іншим, у тому бюро взагалі не вміють організувати роботу. Буває, що ми, відповідно до заявки, направляємо у Трускавець машини, а їм там нема чого робити. От і простоюють... Тепер вам усе зрозуміло?

Що ж, зрозуміло одне: у відомчому ражі керівники двох організацій забули про інтереси тих, заради кого вони й працюють — про інтереси людей. А ці інтереси якраз і вимагають бездоганної взаємодії, безумовної чіткості і точності в усьому.

До речі, про точність ще хтозна-відколи в народі кажуть: хоч лопни, хоч перервись, а дав слово — кріпись. Причому цілком ясно, що керівникам екскурсійного бюро та автотранспортного підприємства зовсім не треба лопатися чи перериватися в буквальному розумінні.

Треба лише працювати. Сумлінно і точно виконувати свої безпосередні обов'язки.

В. ЧЕПІГА.

Вітаємо ювіляра

ПЛАТОНА МАЙБОРОДУ —

**композитора,
Народного артиста УРСР,
лауреата Державної премії СРСР
та Державної премії УРСР
ім. Т. Г. Шевченка
з його першим 60-річчям.**

**Віншуємо дзвінкого пісняра!
Уклін йому і шана! Ще й — ур-ра!..
Хай, мов по нотах, все у нього йде
В житті, натхненній праці і т. д.
За пісню-втіху, що дарує він,
Іще один одважуєм уклін!**

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

ДУМКИ З РОЗДУМАМИ

Пішов із життя і не залишив після себе жодних слідів. Цінував працю прибиральниці.

* * *

Каміння, що кидали в його город, пустив на фундамент свого нового будинку.

Вмів навіть у неможливому знайти для себе вигоду.

* * *

— Працюю, мов годинник,— бідкався Прокіп.

Замовчував те, що кожного дня його «накручували».

* * *

Риби стало менше, ніж рибалок, звірів і птиці — менше, ніж мисливців.

Черговий етап в історії розвитку життя на Землі.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

Мал. Т. ЮНАКА

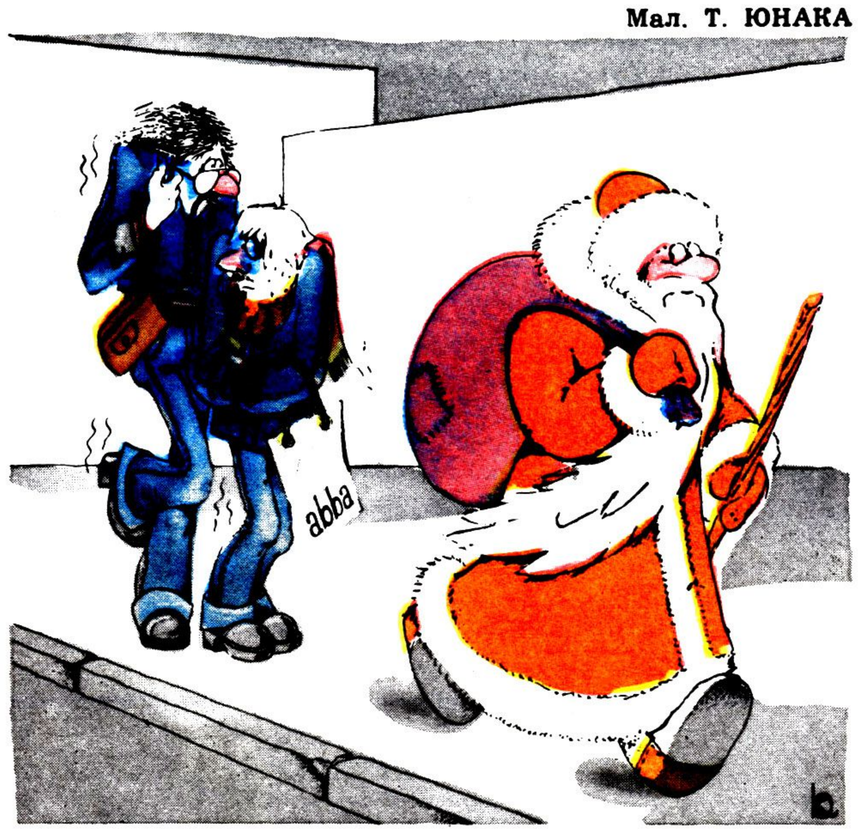

— Дідуган, мабуть, по блату кожуха дістав.

Дали перцю!

І раніше колгоспники колгоспу ім. Шевченка (Оріхівський район) помічали, що варто було зав. фермою їхнього колгоспу Пацулі Т. В., техніку по штучному заплідненню Богуславському М. Ф. та комірникові Чужко Т. І. зібратися разом, як вони починали гомоніти про якісь гроші. Пізніше, коли переконалися, що ця трійця таки на руку нечиста, повідомили керівникам колгоспу. А реагування — ніякого. Тоді вони написали до редакції.

«Перець» попросив зацікавитись цим питанням Запорізьке обласне управління сільського господарства. Довелося і ревізію робити, і з слідчими органами зв'язуватися. У результаті було викрито і розкрадання, і приписки, і фіктивні документи. Матеріали розслідування, як і належить, розглянув суд і виніс таке рішення:

З Пацулі Т. В. стягнути штраф у розмірі 500 крб. на користь держави з конфіскацією всього майна. Йому заборонено на 5 років займати посади, пов'язані з матеріальними цінностями;

Богуславського М. Ф. — засудити до двох років позбавлення волі умовно з конфіскацією всього майна;

Чужко Т. І. — до року виправних робіт з конфіскацією усього майна.

Дали перцю!

У фейлетоні «А ми просо сіяли» («Перець» № 2 за 1978 рік) розповідалося, як деякі громадяни Томаківського району на Дніпропетровщині, скориставшись потягом до наживи деяких відповідальних працівників промислових підприємств Запоріжжя, за хабарі збували цим підприємствам вінники за підвищеними цінами.

Секретар Дніпропетровського обкому партії тов. М. Самілик повідомив редакції, що до цих громадян було вжито суворих заходів. Зокрема, інженера по експлуатації колгоспу «Зірка» Карнауха звільнено з посади, йому оголошено сувору партійну догану із занесенням до облікової картки. Головному інженеру колгоспу Павленку і бригадиру Кодрі оголошено партійні догани, а експедитор Магда виключений з членів КПРС і засуджений до чотирьох років позбавлення волі.

Дісталося по заслузі й хабарникам із Запоріжжя. Так, завідуючий матеріальним складом Запорізького заводу вогнетривких матеріалів Тимочко та інженер відділу матеріально-технічного постачання Дніпровського механічного заводу Биковська засуджені до десяти років позбавлення волі, вісім років одержав старший інженер відділу матеріально-технічного постачання Запорізького абразивного комбінату Нечай, на тривалі строки ув'язнено й решту учасників злочину. Про це повідомив заступник прокурора Запорізької області радник юстиції тов. В. Нестеренко.

Я — не я, і... хата не моя

Досі я думав, що матеріальне забезпечення людини — це добре. Виявляється, ні. Виявляється, достаток — тягар, неприємності і навіть клопоти.

У Вінниці, в тихенькому тупику, що апендиксом відходить від Хмельницького шосе, живе Федір Прокопович Саган і його дружина Валентина Володимирівна. А через отой апендикс, навпроти, — проживає Павло Петрович Маслюченков. Оскільки громадянин Маслюченков давно придбав «Москвича», то він давно захопив частину тупика. І збудував гараж. Оскільки громадянин Саган недавно купив «Жигулі», то він недавно захопив частину тупика. І також збудував гараж. Здавалося б, який може бути конфлікт між сусідами, коли вони в даній ситуації — обоє рябоє? Але Маслюченков свій незаконнонароджений гараж встиг давно узаконити. І вирішив, що Саган «рябіший» за нього. Подав на нього скаргу. Мовляв, той без дозволу архітектора захопив територію.

Ленінський райвиконком міста Вінниці зобов'язав громадянина Сагана самовільно збудований гараж знести.

Тепер в атаку пішла дружина Сагана — Валентина Володимирівна. Організувала інших сусідів на підмогу. Полетіли скарги в обком партії та облвиконком. «Нам гараж Сагана не заважає. Просимо його не зносити!» — благають сусіди. Валентина Володимирівна заявляє, що сама будувала гараж, коли чоловік був у відрядженні. І такої несправедливості, як рішення виконкому про знесення гаража, ще не бачила. Принцип: хто сильніше стукає, той достукується, — справдився. Голова Вінницького міськвиконкому В. С. Одноколов зобов'язав райвиконком попереднє рішення відмінити, гараж залишити, а «...гр. Сагану правові документи оформити в установленому порядку». І незаконнонароджений гараж Сагана також став узаконеним.

Читач поцікавиться: «Чому ж Федір Прокопович Саган сам не воював проти «такої несправедливості?» Чому дружина?

Та тому, що Федір Прокопович — заступник голови облміжколгоспбуду. Його могли б спитати серйозніше. Могли б навіть сказати: «Як це у вас, керівника обласного масштабу, такі скособочені поняття про справедливість і несправедливість, про законність і самочинство?» А так Федір Прокопович має повне право сказати: «Я — не я, і хата не моя»... І видати все це за витівки дружини...

У селищі Ємільчине, на Житомирщині, по вулиці Миру виріс будинок. Виріс, звичайно, не сам. Ємільчинці загомоніли, що споруджує його голова планової комісії при райвиконкомі Катерина Микитівна Іщенко. Може, це й нікого не дивувало б Але в Катерини Микитівни будинок е по вулиці Кутузова. Звичайно, не такий красень, як той, що будується. Але й не «халупа». Отже, міркуючи нормально, нагальної потреби споруджувати новий будинок у Катерини Микитівни нема.

— А я і не споруджую, — каже Катерина Микитівна. — Це син будується... Ось документи...

Знову: «Я — не я, і хата не моя». А навіщо синові хата? Може, його обсіли діти? Може, йому тісно у маминій?

— Колись одружиться, — пояснює Катерина Микитівна, — то треба буде...

Може, у Ємільчиному в такому достатку будівельні матеріали? Може, таке роздолля площ під забудову, що скоро новонародженим виділятимуть? Ні. Добитися ділянки не так легко. Треба довести, що ти справді не маєш, де жити, що тобі необхідно будуватися.

Що ж до будівельних матеріалів, то голова райплану Катерина Микитівна Іщенко не одному забудовникові відповіла:

— Нема. Важко, дуже важко з будівельними матеріалами...

Як бачимо, дві пісні на один лад. І в обох, за словами їх авторів, винен достаток.

Валентина Володимирівна Саган запевняє, що в усьому винна автомашина, яку вони придбали. Чоловік у відрядженні, а вона дуже боялася, щоб машину не вкрали. Тому швидко, не питаючи і не чекаючи жодних дозволів, збудувала гараж.

Катерина Микитівна Іщенко боялася, щоб син не розтринькав грошей, тому й вирішила — хай споруджує будинок.

Важко людям, переобтяженим достатком і... необтяженим скромністю.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Вінницька та Житомирська області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

УСМІШКА

— Чому ти, Степане, запізнився на роботу?

— Зараз поясню, Станіславе Петровичу. З дому, як завжди, я вийшов завчасно. Вже наближався до автобусної зупинки, аж гульк — натовп. Підходжу ближче — ой, леле! — бійка. Троє з отаканними мармизами гамселять парубка. Тому, звісна річ, непереливки...

— І ти, звичайно...

— І я, звичайно, не міг пройти мимо. Ще б пак — таке неподобство: троє на одного! А натовп спокійнісінько споглядав те. Обуренню моєму не було меж...

— І ти, звичайно...

— І я, звичайно, з презирством подивився на байдужих до чужої біди людей і...

— І?

— ...Здивувався: невже ніхто не допоможе бідоласі? Хвилину чекаю, три, п'ять... І, уявіть собі, ніхто так і не заступився.

— Що ж було далі?

— Приїхала міліція і затримала хуліганів. Натовп же неначе вітром здуло.

— І тебе, звичайно?

— Ну, що ви, Станіславе Петровичу! Тільки я й залишився. Свідком записався. Бо повинен же хтось допомагати приборкувати хуліганів!

Віктор МУРАВЙОВ.

Мал. В. ПОСТОЄНКА
(м. Кіровоград)

Без слів.

АКРОЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

ЩЕДРИЙ ГІСТЬ

Дуже любить він малят —
І дівчаток, і хлоп'ят,
Довга в нього борода,
Молода, легка хода.
Ось до хати він зайшов,
Розв'язав товстий мішок,
Обділив усіх дітей...
Значить, хто він, гість оцей?!!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

НОВОРІЧНА ПРИГОДА

Круг ялинки — малюків веселий рій.
Треба свято починати, та мерщій!
Запалали на ялиноньці вогні.
Двері — рип, і в білосніжному вбранні
На поріг стає Снігуронька сама,
А Мороза з подарунками нема...
Каже гостя: — Хвилюватися не слід.
Ми до вас збирались разом — я і дід.
Поспішали, на ялиночку йдучи.
Є у торбі і цукерки, й калачі.
Та в дорозі з нами трапилась біда:
Загубилась дідусева борода.
Він у сінях там із торбою стоїть,
Не наважується двері відчинить.
Дружним хором загукала дітвора:
— Гей, дідусю! Відчиняй — уже пора!
То нічого, що немає бороди.
Ми чекаєм. Тільки — з торбою іди!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

ХОЧЕ ШИТИ

— Бабусю, навіщо ти надіваєш окуляри?
— Буду шити.
— І мені надінь окуляри, я теж хочу шити!..

ТАК І РОБИТЬ

— Запам'ятай, синку, спочатку треба мити руки, а потім обличчя! — повчає мама Миколку.
— А я так і роблю: учора помив руки, а сьогодні — обличчя!..

БУДЕ ШІСТЬ...

Оленка запитує в Марійки:
— Тобі скільки років?
— П'ять, — відказала та, — але мама говорила, якщо я буду її слухати і пити риб'ячий жир, то в наступному році буде шість!

ХОТІВ ПОЧАСТУВАТИ

— Бабусю, я хотів почастувати Люсю цукерками...— каже Андрійко.
— І чому ж не почастував?
— Злякався.
— А то чого?
— Щоб вона їх не поїла!

Борис СЛЮСАР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

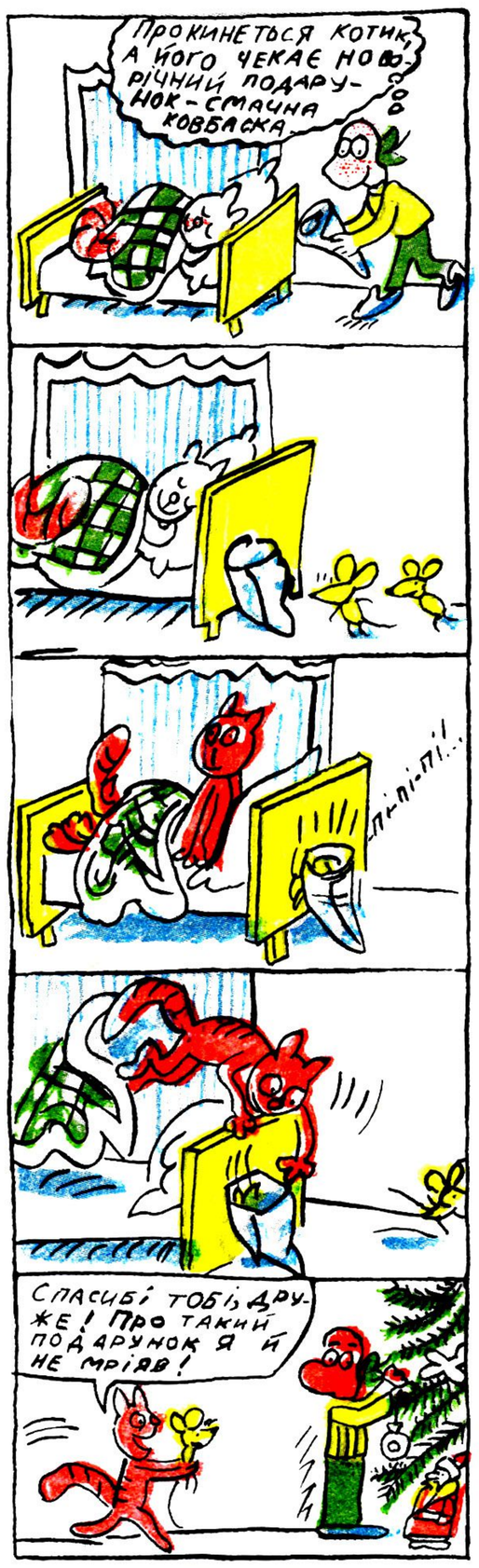

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

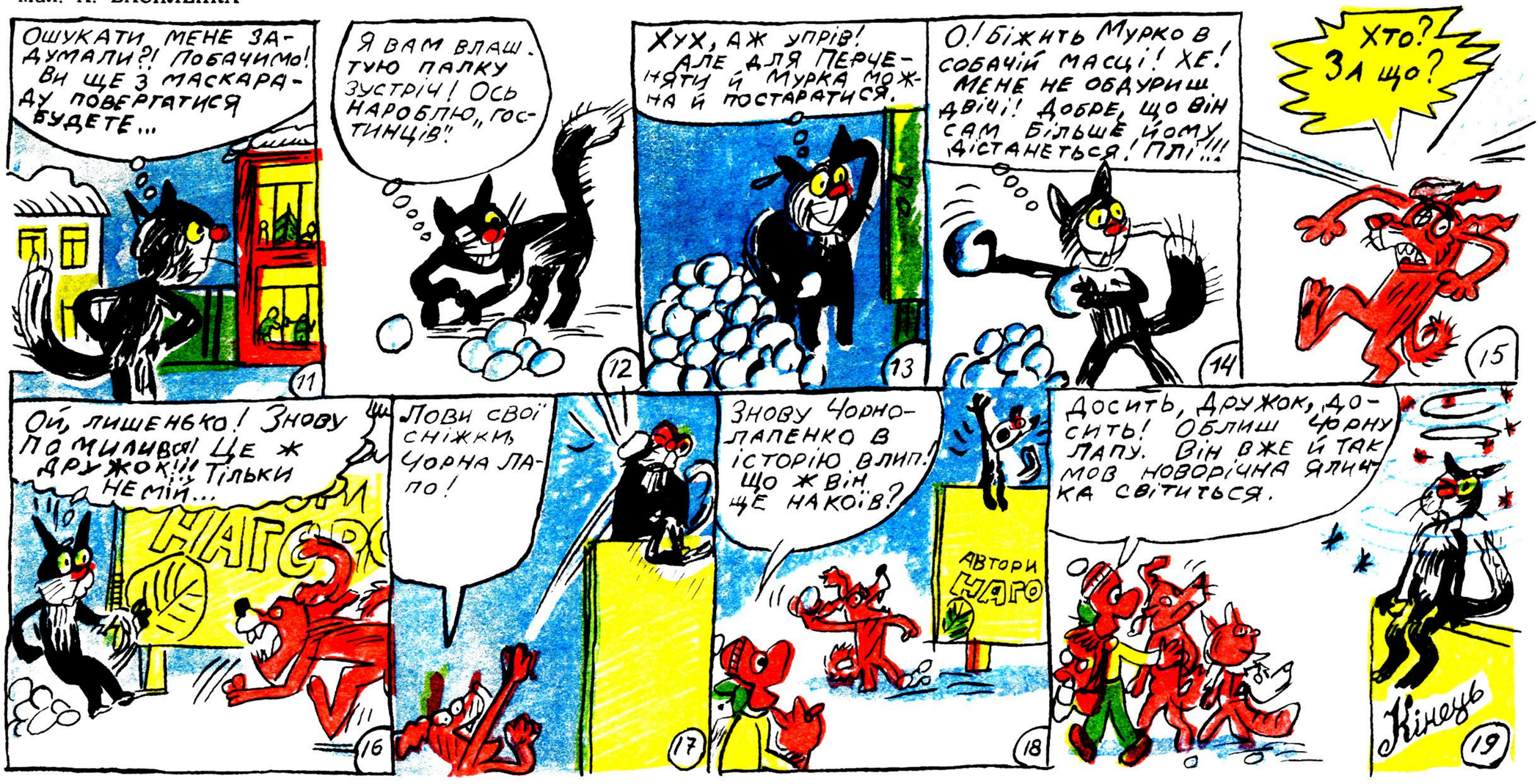

Заєць-хуліган

БАЙКА

Розходився Заєць — кепські жарти!
Навіть з Вовка здерти шкуру хоче.
Мабуть, сірий вихилив з півкварти?
Кажуть, що до цього він охочий.
— Приструнить! — Їжак сердито мовив. —
Щоб не пив і щоб не лихословив!
Слушна думка. Дуже б непогано
Дати хулігану прочухана,
Бо веде себе він безпардонно.
Тільки ж, щоб усе було законно,
Треба мати три солідних свідки
Та іще — заяву од сусідки,
Згоду від вухатого дружини,
Протокол родинної общини...
Словом, документів — до мороки.
А тим часом проминули строки.
Вже й провина Зайця — не провина,
Хоч на нього й скаржиться дружина,
І сусіди, й незнайомі звірі.
Та ніхто ж на слово їм не вірить.
І тому ввійшло для звірів в звичку
Обминати сірого п'яничку.

Де закон застосувать, не вміють,
Там зайці — і ті, бач, нахабніють!

Г. МЕЛЬНИК.

Селище Калинівка
на Вінниччині.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Погляньте хто-небудь! Там, здається, хтось прийшов.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

КИШМИШ — механічний замінник кота.
РАЙЦЕНТР — місце, де зустрічалися Адам і Єва.
УТОПІЗМ — різновид самогубства.
ТРИКОТАЖ — котяче сімейство.
СОЛЕНОЇД — любитель солоного.
СКОРПІОН — швидкоростучий вид квітів.

В. ВЕЛИЧКО.

с. Вендичани
Могилів-Подільського району
Вінницької області.

З словацького гумору

Після реєстрації шлюбу молоді йдуть парком.
— Ти мене кохаєш, Ренато?
— Але я не Рената! — обурено каже вона.— Я Квета!
— Господи! Якщо ти з такої дрібниці робиш проблему, то краще нам розлучитися.

—

— Лікарю, це правда, що сон подовжує життя?
— Звичайно, поки ви не заснете за кермом.

—

Старий морський вовк пригадує:
—....Найстрашніше трапилося з нами біля Нової Гвінеї. Велетенська хвиля вдарила корабель, і він одразу розвалився на шматки... Ніхто не врятувався!
— А ви? — несміливо запитав хтось із слухачів.
— Я?.. Я... Я в цей час був у Сан-Франціско.

—

Після боксерського поєдинку журналісти питають у переможця:
— Ви вірите у чудодійну силу амулетів?
— Вірю, інакше не клав би на щастя підкову в рукавичку.

—

— Чи міг би я увечері зателефонувати вам? — питає молодий чоловік у знайомої.
— Як бажаєте...
— Але чи це буде зручно? Я не розбуджу вас?
— О ні, не турбуйтесь — у мене немає телефону...

Переклав Казимир СОСИС.

Народні усмішки

НЕ СХОЖА

Жінка похилого віку каже чоловікові:
— Тепер, коли я так коротко підстригла волосся, правда, я уже не схожа на стару?
— Так, так, не схожа. Бо подібна на старого.

Надіслав Я. СІДИК.

с. Луги
Рожнятівського району
Івано-Франківської області.

СКРОМНЕ БАЖАННЯ

Дівчина звертається до матері:
— Мамо, я хочу бути балериною.
— Чому?
— А її на руках носять.

Надіслав Ю. ГРИЩУК.

с. Словечно
Овруцького району
Житомирської області.

ВСЯ ЗЛІСТЬ У ХВОСТІ

— Чому це, Панкрате, в тебе собака без хвоста?
— Дуже злий був. Прив'яжеш, бувало, то як не може нікого вкусити, сам собі хвоста гризе.
— Чого ж тепер став таким смирним, що й не гавкне?
— Хвоста ж відгриз. А вся злість у нього була в хвості.

Надіслав П. ЧОВНЮК.

с. Потіївка
Радомишльського району
Житомирської області.

ЩОБ НЕ ХВАЛИЛИСЬ

Прийшла жінка з роботи, дивиться — зі стелі вода цівками ллється, а чоловік спокійно лежить на дивані й журнал гортає.
— Ой, що це? — сплеснула руками.
— Та у Петренків щось із краном чи що... І нікого, видно, вдома немає.
— То чому ж не дзвониш у домоуправління, щоб слюсаря прислали?
— Жду, поки вода на перший поверх до Іванченків пройде. Вони недавно хвалилися, що гарний ремонт квартири зробили...

Надіслав В. КРАСОВСЬКИЙ.

м. Стаханов
Ворошиловградської області.

МАЙЖЕ ОДНАКОВО...

Один чоловік пригадував:
— Було це ще в царській армії. Вишикувалися раз солдати, а фельдфебель кричить:
— Кожушкін, вийди зі строю!
Ніхто не виходить.
— Кожушкін, вийди! — розлягося вдруге.
Ніхто не виходить.
— Кожушкін, ти що — оглух?! — гримнуло начальство втретє.
Ніхто не виходить.
— Ах ти, такий-сякий! — аж завив з люті фельдфебель. Та як ухопить крайнього солдата за лацкани:
— Ти чого не озиваєшся?
— Та я Шубін, ваше благородіє!

Надіслала Л. ГНІДЕЦЬ.

с. Тишківка
Добровеличківського району
Кіровоградської області.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Ялинка автолюбителя.

Мал. Є. МИЛУТКИ

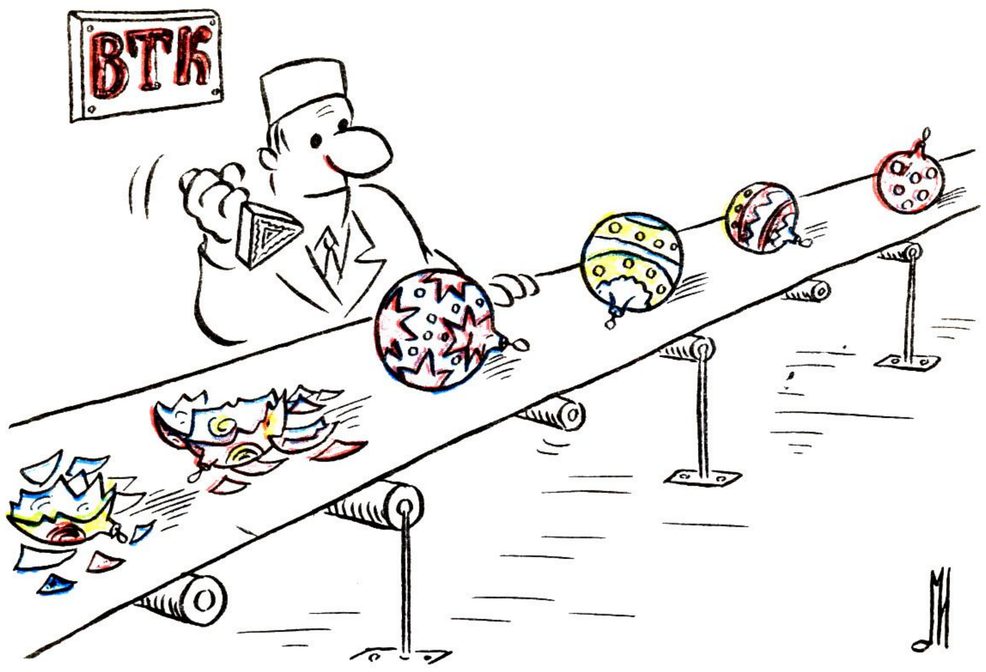

Без слів.

ДІАЛОГИ

— Дідусю, чого це у вас такі маленькі вуса?

— Слабий уже, то нема сили більші носити.

* * *

— Я б тобі сказав пару слів, так людей тут багато.

— Гаразд, пішли за ріг.

Пішли.

— Ну? Я слухаю.

— Нічого тобі не буду говорити, бо тут свідків нема.

* * *

— Більше пити не буду!

— Молодець!

— І менше теж!

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

Веселим об'єктивом

Фото О. ТИМЧЕНКА (Запорізька область).

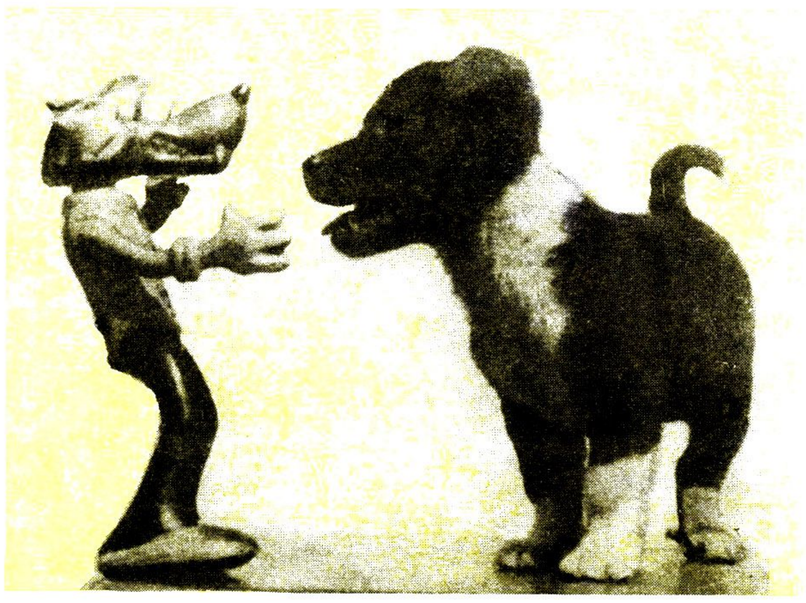

— А я і вовка не боюсь.

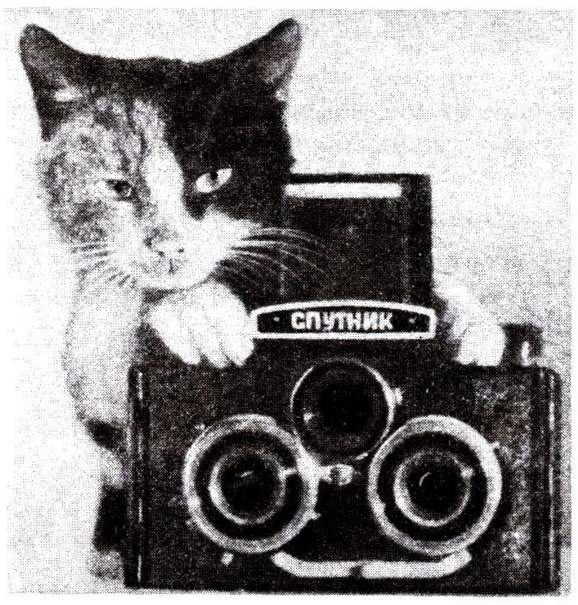

— Усміхніться, знімаю.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

ТАЄМНИЦЯ НЕВПИСАНОГО СЛОВА

Весна починається раптом.
Передзвоном-лайкою
Березня-селезня
З квітнем-привітнем:
Сякий-такий!
Бульк.
Бульк.
Ти сам такий...
Здовж стріхи — рядочок крапок,
Мов слово якесь не вписано...
(Дмитро ОНКОВИЧ, із збірки «Межа»).

Вірш починається гвалтом.
Передзвоном-лайкою
Анафори-анафеми
З цезурою-замазурою:
Сяка-така!
Лясь.
Лясь.
Ти сама така...
Здовж плота — рядок із крапок —
Для слова крутого позиція...
Вписав би те слово в рядок,
Та страшно, бо близько міліція...

Богдан ВЕРЕС.

ЧОМУ ЗРАДІВ?

— Два вірші відібрав редактор,
Настю, —
Сказав Іван, стрибаючи від щастя.
А жінка сумно: — Чом, Іване,
скачеш?
Раз відібрали — більше
не побачиш.

Марко МЕЛАМЕД.

Бурякове Перче!

Яка, по-твоєму, найскладніша побутова техніка нашого часу? Ми вважаємо, що пральна машина. І, сподіваємось, переконаємо в цьому й тебе.

У пральні нашого бурякорадгоспу було дві такі машини. Та вийшли з ладу. І ми їх здали в ремонт на Смілянський завод по ремонту складної побутової техніки. Через кілька місяців одну одержали, але вона не працює. А іншої нам і досі не повернули з серпня 1977 року.

Отже, Перче, мабуть, таки пральна машина — найскладніша з усієї побуттехніки, що її ремонтує зганий завод.

М. ГОЛУБ,
голова робіткому Кам'янського відділку Кам'янського бурякорадгоспу.

м. Кам'янка
Черкаської області.

Ти, звичайно, чув вислів — «тягнути гуму»? А тягнути кабель? Так от, вислів «тягнути кабель» народився у нас, на Прикарпатті. Тягнуть той телефонний кабель, як гуму, від села Старі Кути до медпункту присілка Пеньківка ось уже кілька років.

Заступник голови Косівського райвиконкому Л. Л. Попазов у своєму листі від 2.9.77 року, приміром, написав, що «сільський медпункт до грудня 1977 року буде телефонізовано». А от у цьому році уже голова райвиконкому в листі від 17 лютого вніс поправку: «Протягом 1978 року телефонізацію медпункту присілка Пеньківка буде закінчено».

Цікаво, Перче, хто ж писатиме наступний лист у наступному році? Бо ж цього року злощасний кабель тягнуть, як бачиш, лише на папері, і до Пеньківки його так і не дотягнуть. Це ж ясно, як божий день.

В. КОВАЛЮК.

Косівський район
Івано-Франківської області.

Поцікався, будь ласка, чи не виготовляють, бува, на Ворошиловградському заводі металовиробів спортивних велосипедів. Ящо так, то ми негайно ж замовимо один для нашого сина.

Поки що, правда, на велосипед йому сідати ранувато, навіть на дитячий: нашому Сергійкові тільки недавно минуло півроку. Але поки там наше замовлення виконають, — певні, він до того часу виросте настільки, що зможе осідлати його. І така наша певність грунтується ось на чому.

Купили ми Сергійкові дитячу коляску виробництва цього заводу. Через три місяці вона почала голосно скрипіти, дві шини в ній лопнули, і вона перекособочилася. Відправили ми цей невдалий транспортний засіб для заміни на завод — і через місяць одержали... правда, не коляску, а тільки фартух з приписком, що він абсолютно якісний. Видно, працівники заводу вирішили пересилати нам нову коляску частинами, по мірі виготовлення. Поки що, правда, крім фартуха, ми більше нічого не одержали. Але терпляче ждемо.

Отож і гадаємо: якщо заздалегідь замовимо ворошиловградцям дорослий велосипед, то він підоспіє якраз до Сергійкового повноліття. Та ще, може, виявиться, на його щастя, небракованим.

Родина ШПОНАРСЬКИХ.

м. Київ.

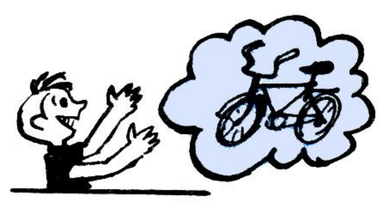

Страшне перо не в гусака...

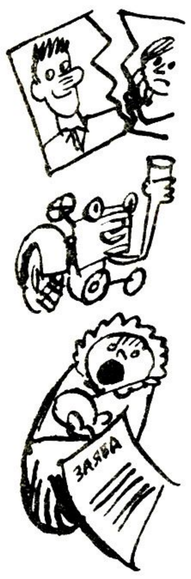

«Можу принять на квартіру 2 (двох) заочних женщин. Звертатись в любе время...»
(З оголошення).
Надіслав В. ДАНОЖ.

* * *

«Прошу видати мені розчет,— бо я хочу розводиця со своєю жінкою, бо як з нею жить, то в сто раз лучче з чужою».
(Із заяви).

—

«Я їхав селом випимши. У кума були іменини і ми похмилялися із трактором, що следував со мною. Я звернув у двір і він поламав ворота і зачепив сарай і мене накрило дахом».
(З пояснення).

—

«Що це мій ребйонок, я тільки тепер дізнався. Но він не мій. З Хроською В. я дійсно гуляв. Але від дитини відказуюсь, бо вона неізвесно от куда найшлася».
(Із заяви в суд).

—

«Сьогодні робить баня. Запрошуються чоловіки з жінками. Дітям вход воспрещен».
(З оголошення).

—

«Що випили ми з Петром чотири пляшки помню. Як побив Петра теж помню. А як вже забрали у витверезник, убийте не помню. Може це вже на мене склероз найшов, а може закусь була несоответственна».
(З пояснення у витверезнику).
Надіслав М. ГНЕННИЙ.

* * *

«Громадяни з вухом, горлом і носом сьогодні прийматися не будуть».
(З оголошення в поліклініці).
Надіслав Л. КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ З олівцем по Крижополю» — так називався фейлетон, опублікований у журналі № 15. Перець, мандруючи по Вінниччині, завітав до цього райцентру і поцікавився, як змінюється, будується, росте селище.

Перший заступник голови виконкому Вінницької облради М. Т. Тунік повідомив редакції, що фейлетон було розглянуто на засіданні Крижопільського райвиконкому за участю керівників підприємств, організацій, відділів райвиконкому та виконкому селищної ради. Критику визнано справедливою.

На засіданні райвиконкому керівників райкомунгоспу, підприємств і організацій, що мають відомчий житловий фонд, зобов'язано негайно провести ремонт житла, прибрати та благоустроїти територію житлового масиву «Вишенька». Для цілодобового постачання водою селища Крижопіль змонтовано і введено в дію водонапірну вежу. Проведено роботи по благоустрою парку і вулиць. Встановлено обмежуючі автомобільні знаки в місцях відпочинку, біля шкіл та допоміжних установ. Для будівництва багатоповерхових житлових будинків в центральній частині Крижополя замовлено проектно-кошторисну документацію.

Наступного року в райцентрі буде проведено реконструкцію відкритого басейну і танцювального майданчика.

★ У «Перці» № 16, у фейлетоні «Благородства мало» розповідалося про те, як працівники Лохвицької (Полтавська область) державтоінспекції борються з випивохами, які в нетверезому стані сідають за кермо автомашин, а в організаціях, де працюють ці любителі «зеленого змія», на це дивляться крізь пальці.

На цей виступ «Перця» секретар Лохвицького райкому Компартії України тов. П. Ступник надіслав редакції відповідь, де сказано, що факти, наведені у фейлетоні, відповідають дійсності.

Первинні партійні організації колгоспу «Жовтнева революція», рембуддільниці, пересувної механізованої колони № 273, райспоживспілки обговорили персональні справи комуністів Ковбаси О. В., Галя А. І. Рудчанка А. Д., Туника В. Ф., які управляли автомашинами в нетверезому стані. На них накладено суворі партійні стягнення.

Рішенням бюро райкому партії постанови партійних зборів затверджено.

Крім того, виступ «Перця» обговорено на нараді партійно-господарського активу району.

★ У замітці «Педагогічна поразка» (№ 17 журналу) йшлося про те, що будівельники пересувної механізованої колони № 203 тресту «Одесасільбуд» обіцяли ще торік закінчити будівництво 8-річної школи у с. Вікторівка Березівського району й досі слова не дотримали.

Після виступу «Перця» заступник голови виконкому Одеської облради В. А. Орлов сповістив редакції, що школу збудовано і здано в експлуатацію.

★ У тому ж номері журналу було вміщено замітку «Вечір запитання і відповіді» про те, що зв'язківці Білгород-Дністровського району зволікають радіофікацію села Монаші.

Заступник начальника Одеського обласного управління зв'язку І. Б. Зорін повідомив редакції, що нині у селі Монаші вже встановлено 50 радіоточок. На 1979 рік заплановано встановити ще 100 радіоточок.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ПАНЧ» — Лондон, «РОГАЧ» — Братіслава, «СТИРШЕЛ» — Софія, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «БУНТЕ ІЛЮСТРІРТЕ» — Офенбурк, «Квік» — Мюнхен.

«Поїхала до матері. Обід знайдеш у кулінарній книзі на 34 сторінці. Твоя Ема».

— Як приборкувач він нічого не вартий!

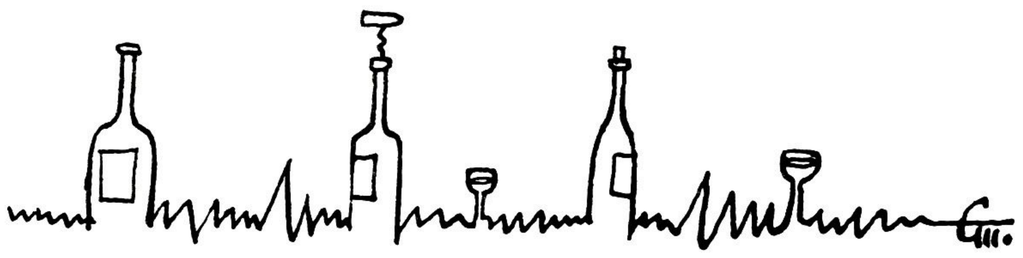

Кардіограма.

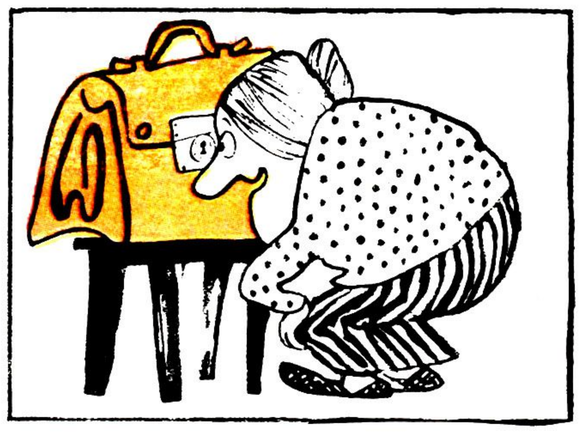

Без слів.

— Перш ніж годувати собаку, сам попробував би, яке воно на смак.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 24 (1042) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 11. 1978 р. Підписано до друку 13. 12. 1978. БФ 11822. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 05615. Тираж 3.140.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.